

Arrest

**nr. 87 398 van 11 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 mei 2011, houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die *loco* advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart op 19 april 2010 het Rijk te zijn binnengekomen. Op 21 april 2010 vraagt verzoeker asiel aan. Op 15 december 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 24 maart 2011 bij arrest nr. 58 530 opnieuw beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 1 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 26 april 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 19 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. Dezelfde dag neemt de gemachtigde de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vasthouding te dien einde. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, met name de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, wordt als volgt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 September 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten O.H. (...)

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 26/04/2011 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 21 april 2010 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 2 juni 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 16 december 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24 maart 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 26 april 2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn moeder hem heeft laten weten dat de politie naar hem op zoek is waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van familie van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene, dat ze terugslaan op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een fax van een veroordeling dd. 13/07/2009 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een paspoort afgegeven op 15/08/2001 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

De tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, wordt als volgt gemotiveerd:

“Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet de persoon die verklaart te heten O.H. geboren te (...) en van nationaliteit (...) te zijn,

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten : Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Italië, Luxemburg, Nederland, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Finland, IJsland,

Noorwegen, Zweden, Zwitserland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta .

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING :

• artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort van Algerije voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Italië, Luxemburg, Nederland, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Finland, IJsland, Noorwegen, Zweden, Zwitserland Denemarken,

Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta 1 om de volgende reden : 3.

Kan met eigen middelen niet wettelijk vertrekken

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien op het moment van deze beslissing in het administratief dossier van de betrokkene enkel een vervallen paspoort te vinden is, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs van zijn nationale autoriteiten te verkrijgen.”

Op 8 juni 2011 is verzoeker in vrijheid gesteld.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, op 28 juli 1951 ondertekend te Genève, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna verkort Vluchtelingenconventie), van de artikelen 62 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

“Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet houdt het volgende in:

(...)

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Uit het hierna volgende blijkt dat de bestreden beslissing onvolledig en onjuist gemotiveerd is nu de bestreden beslissing in haar motivering op geen enkele wijze is ingegaan op het gegeven dat verzoeker wel degelijk een nieuw element heeft naar voor gebracht nl. de fax met zijn veroordeling dd. 13.07.2009.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoeker dit document reeds vroeger naar voor had kunnen brengen nl. tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag.

Dat de bestreden beslissing dit ten onrechte voorhoudt te meer verzoeker reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag heeft aangetoond dat hij voorheen niet in het bezit was kunnen komen van deze documenten m.b.t. zijn veroordeling.

Dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag enkel in het bezit was van 2 oproepingen voor de rechtbank die hij echter ook kwijt speelde.

Dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze hard maakt dat verzoeker voorheen in de mogelijkheid was om dergelijk document te bekomen.

Dat verzoeker dan ook meent dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de motiveringsverplichting.

Dat verzoeker verder ook stelt dat hij onder het toepassingsgebied valt van artikel 1 van de Conventie van Genève en dat hem bij de bestreden beslissing dan ook ten onrechte zijn asielaanvraag werd geweigerd.

De onmogelijkheid tot het verkrijgen van enige bescherming van zijn eigen autoriteiten, kan inderdaad als een probleem worden gekwalificeerd in de zin van artikel 1A van de Conventie van Genève.

Dat het tot de beginselen van de zorgvuldigheidsverplichting en het vertrouwensbeginsel behoort dat de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing onderzoekt op welke wijze verzoeker ook niet in Staat is geweest om dit vonnis voorheen reeds bij te brengen.

Dat de bestreden beslissing hierbij geen enkele moeite heeft gedaan om dit te onderzoeken of verzoeker hierover vragen te stellen.

Dat de bestreden beslissing verder op geen enkele wijze rekening houdt met het gegeven dat verzoeker ook aanzienlijk risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige schade, zoals foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen door de Algerijnse autoriteiten nu een bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten.

Dat bovendien uit veiligheidsrapporten dd. 2010 m.b.t de toestand in Algerije blijkt dat er nog steeds ernstige veiligheidsrisico's zijn.

B. Conclusie Om voornoemde redenen heeft verzoeker recht op erkenning van het statuut van vluchteling en in ondergeschikte orde op de subsidiaire bescherming."

2.2 Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in het middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing vermeldt artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld."

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,

- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is in het raam van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “*nieuwe gegevens*” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Verzoeker is het niet eens met deze conclusie. Hij betoogt dat de door hem neergelegde fax van 13 juli 2009 betreffende zijn veroordeling een nieuw element betreft waarvan hij wel degelijk aantoonde dat hij dit niet bij zijn eerste asielaanvraag kon neerleggen.

Aangaande deze fax motiveerde verweerder het volgende:

“Overwegende dat de betrokkene een fax van een veroordeling dd. 13/07/2009 naar voren brengt waarbij op gemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. (...) Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent tijdens de eerste asielaanvraag te hebben bewezen het vonnis niet (eerder) te kunnen voorleggen. Zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelden dat geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas, onder meer door de lakse houding die verzoeker aan de dag legde teneinde het vonnis voor te leggen. De commissaris-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waren de mening toegedaan dat verzoeker in staat diende te zijn het vonnis neer te leggen ten tijde van zijn eerste asielaanvraag nu het volgens zijn eigen verklaringen in het bezit zou zijn van zijn moeder. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag een kopie van een veroordeling voor de correctionele rechtbank van 13 juli 2009

voorlegde, waarbij hij aangaf dat zijn moeder hem dit per fax bezorgde. Verzoekers verklaringen bevestigen dan ook eerder de stelling dat hij het vonnis reeds eerder kon voorleggen. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker is om aan te tonen dat hij dit vonnis niet eerder kon aanbrengen, met name voor de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. De bewijslast ligt ter zake bij verzoeker.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat hij het vonnis niet eerder, met name tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag kon voorleggen en maakt evenmin aannemelijk dat het stuk betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Het is niet kennelijk onredelijk dat verweerder heeft geoordeeld dat verzoeker geen nieuwe elementen betreffende zijn asielaanvraag heeft aangebracht, nu uit het stuk en uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat deze feiten kaderen in zijn vrees voor vervolging zoals onderzocht tijdens zijn eerste asielaanvraag waarbij zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze vrees als niet gegrond hebben beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker het vonnis voorlegde zonder veel uitleg te verschaffen. Hij verklaarde slechts dat zijn moeder hem dit per fax overmaakte. Het feit dat verzoeker zich beperkt tot de loutere bewering dat hij het stuk niet eerder kon aanbrengen omdat zijn moeder het hem pas later heeft gefaxt, volstaat niet om het stuk als nieuw te beschouwen. Verzoeker toont niet aan met welke elementen verweerder geen rekening zou hebben gehouden bij de beoordeling of dit vonnis als een nieuw element kan worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en aldus niet eerder kon worden voorgelegd. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker eveneens de schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel, stelt de Raad vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissingen het vertrouwensbeginsel schenden. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

Uit bovenstaande bespreking blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er *in casu* elementen zijn die nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en waarmee verweerder geen rekening heeft gehouden.

Waar verzoeker concludeert dat hij valt onder artikel 1 van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en zijn asielaanvraag ten onrechte geweigerd wordt, wijst de Raad erop dat artikel 1 A(2) van de Vluchtelingenconventie betrekking heeft op de voorwaarden voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus. De Raad benadrukt dat verzoekers asielrelaas reeds werd onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dat hierbij werd geoordeeld om aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Uit bovenstaande bespreking blijkt tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij de eerste bestreden beslissing houdende de weigering tot in overweging name van de asielaanvraag, terecht concludeerde dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de asielprocedure waarin hij ze naar voor had kunnen brengen. Dienvolgens toont verzoeker niet aan dat het feit dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend een risico op een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet zou vormen.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput. De Dienst Vreemdelingenzaken mag daarbij niet zelf oordelen of de aanwijzingen de aangevoerde vrees voor vervolging of voor een reëel risico op ernstige schade kunnen gronden of niet. *In casu* stelde verweerder op kennelijk redelijke en zorgvuldige wijze vast dat er geen nieuwe gegevens zijn, zodat verweerder de zaak niet diende over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Waar verzoeker *in fine* van het middel stelt dat hij “*recht (heeft) op erkenning van het statuut van vluchteling en in ondergeschikte orde op de subsidiaire bescherming*” en de Raad om een nieuwe beoordeling vraagt, wijst de Raad erop dat in de huidige procedure een nieuwe beoordeling betreffende het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus niet tot zijn bevoegdheid behoort, daar de Raad *in casu* in toepassing van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter.

Een schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN